

ת"פ 64169/03/19 - מדינת ישראל -רשות המיסים, היחידה המשפטית מחוז מרכז-מע"מ פלילי נגד איהאם מסארוה, יאסין- מסארוה הסעות והובלות בע"מ

בית משפט השלום בנתניה

כב' השופט רפי ארניה

ת"פ 64169-03-19 מדינת ישראל ואח' נ' מסארוה
ואח'

מדינת ישראל -רשות המיסים, היחידה המשפטית
מחוז מרכז-מע"מ פלילי
ע"י ב"כ עוה"ד שגיא דיאמנט

המאשימה:

נגד

1. איהאם מסארוה
2. יאסין- מסארוה הסעות והובלות בע"מ
ע"י ב"כ עוה"ד תמיר קלדרון

הנאשמים:

גזר דין

כתב האישום

הנאשמים הודו והורשעו במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום לפיו בין השנים 2011-2013 הנאשמת 2 והנאשם 1 שהיה מנהלה הפעיל, קיבלו 29 מסמכים הנחזים להיות חשבוניות מס על שם עוסקים שונים, מבלי שעשו או שהתחייבו לעשות את העיסקאות שלגביהן הוצאו המסמכים כאמור (להלן: "חשבוניות פיקטיביות").

בהתאם לכך, הנאשמים רשמו את החשבוניות הפיקטיביות, בספרי הנה"ח של הנאשמת 2 וניכו שלא כדין את סכומי המס המגולמים בהן בדיווחיה התקופתיים של הנאשמת 2 למנהל מס ערך מוסף.

בכך, ניכו הנאשמים מס תשומות מבלי שיש לגביו מסמך כאמור בסעיף 38, במטרה להתחמק או להשתמט מתשלום מס ערך מוסף ובנסיבות מחמירות - 29 עבירות לפי סעיף 117(ב)(5) ביחד עם סעיפים 117(ב)(2) (2) וסעיף 117 (ב)(3) לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו - 1975 (להלן: "חוק מע"מ").

סכומן הכולל של החשבוניות הפיקטיביות היה בסך של 6,013,752 ₪ (כולל מע"מ). על בסיס חשבוניות אלה ניכו הנאשמים מס תשומות, שלא כדין, בסך של 837,932 ₪.

הסדר הטיעון

במסגרת הסדר הטיעון שנקשר בין הצדדים הוסכם כי הנאשמים יודו בעובדות בכתב האישום, יורשעו, וישלמו עד למועד הטיעונים לעונש בגין מחדלם סך של 200,000 ₪. היה ויעמדו בכך, המאשימה תגביל עצמה בטיעוניה לעונש, לעתירה של עונש מאסר בפועל ברף עליון של 10 חודשי מאסר בפועל, וההגנה תטעון באופן חופשי. בנוסף, המאשימה תגביל עצמה ברכיב הקנס למתחם של 5-10% מגובה המחדל וההגנה תטען באופן חופשי.

אין חולק כי הנאשם עמד בתשלום שהוסכם.

תסקיר שירות המבחן

שירות המבחן מצא כי הנאשם, בן 31, אב לשני ילדים בני 4 ו-2, נשוי, ועובד כשכיר בתפקיד סדרן עבודה. אין לנאשם עבר פלילי כלשהו, ולא הסתבך בעבירה פלילית נוספת. הנאשם מקבל אחריות על העבירות שביצע, מכיר בתוצאות מעשיו ולבעייתיות שבאה לידי ביטוי בביצוע העבירות. לדבריו, ביצע את העבירות כשהיה צעיר מבלי להיות מודע לסכנות ולהשלכות מעשיו, ומבלי להבין שמדובר בפעולה המנוגדת לחוק. עקב הפרשה נקלע לקשיים כלכליים, מתמודד עם חובות כבדים וקושי לספק צרכים בסיסיים עבור ילדיו, והחל לעבוד כשכיר על מנת להימנע מעבירה נוספת על החוק.

נוכח האמור, בא שירות המבחן בהמלצה על ענישה בדמות ביצוע של"צ בהיקף 300 שעות.

תמצית טיעוני הצדדים לעונש

ב"כ המאשימה טען כי העבירות אותן ביצעו הנאשמים הינן עבירות חמורות, בסכומים משמעותיים מתוך הבנה של משמעות המעשים ולאורך זמן. הנאשם היה מנהלה של החברה בפועל וביצע את העבירות בעצמו, באופן שיטתי וללא שותפים, תוך פגיעה בקופה הציבורית ופגיעה בערך השוויון בנטל המס, וכי מתחם העונש ההולם נע בין 10 ל-24 חודשי מאסר בפועל.

ב"כ הנאשם הפנה בראש ובראשונה לכך שבעת ביצוע העבירות הנאשם היה אדם צעיר בן 20, וחסר ניסיון חיים בסיסי והתנהלות נאותה. העבירות בוצעו לפני עשור, כאשר החקירה הראשונה בגין התקיימה כבר בשנת 2013, השימוע התקיים בשנת 2015, אך כתב האישום הוגש בשנת 2019. לטענת ב"כ הנאשם, הנאשם הודה בעבירות כבר מלכתחילה וכן שילם את החוב האזרחי בגין העבירות.

ב"כ הנאשם קבל מרות אודות השיהוי בטיפול בעניינו של הנאשם ובנוסף הפנה להיעדר עבר פלילי, לגילו הצעיר של הנאשם, לעמידתו בתנאי הכלכליים של הסדר הטיעון, ולנטילת האחריות.

דין והכרעה

6. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**תיקון 113 לחוק העונשין**"), על בית המשפט לערוך בחינה רב שלבית לצורך גזירת העונש.

השאלה הראשונה הניצבת בפני בית המשפט נוכח תיקון 113 לחוק העונשין, היא כיצד יש לקבוע את מתחם העונש ההולם שעה שקיימים מספר אישומים. כלומר, האם יש לראות בהם כ"אירוע אחד" או כ"מספר אירועים נפרדים".

סעיף 40ג לחוק העונשין, דן במצב של ריבוי עבירות, וקובע כי כאשר מדובר במספר עבירות המהוות אירוע אחד, יקבע בית המשפט עונש הולם לאירוע כולו ויגזור עונש אחד לכלל העבירות שבוצעו, בעוד שאם עסקינן במספר עבירות שניתן לראותן כמספר אירועים שונים, אזי יקבע בית המשפט מתחם עונש הולם לכל אירוע ואירוע, ולאחר מכן, יגזור עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים.

בפסיקה נקבע כי כל עבירת מס מהווה אירוע העומד בפני עצמו המתבצע בזמן נתון, וכי אין בדמיון בין הפעולות המתבצעות בכל עבירה ועבירה בכדי לגרום לפעולות נפרדות אלו להפוך למקשה אחת (רע"פ 5953/08 **עתמאלה נ' מדינת ישראל** (2008)).

עם זאת, על פי מבחן הקשר ההדוק כפי שנקבע ב-רע"פ 4910/13 **ג'אבר נ' מדינת ישראל** (2014), מדובר ברצף של עבירות באותו נושא ובאותה שיטה, ומשכך, ולשם גזירת הדין, יש לראות בכלל העבירות כ"אירוע אחד" בגינו יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד לכל העבירות שבוצעו על ידי הנאשמים, וכך גם עלה מההסדר הדיוני וממתווה טיעוני הצדדים לעונש.

לשם קביעת עונשם של הנאשמים על בית המשפט להתחשב בעקרון המנחה בענישה, שהינו עקרון ההלימה, כלומר, קיום יחס הולם בין חומרת העבירות בנסיבותיהן ומידת אשמים של הנאשמים, לבין סוג ומידת העונש שיוטל עליהם.

בקביעת מתחם העונש ההולם את העבירות בהתאם לעקרון ההלימה, יש להתחשב בשלושה פרמטרים: האחד, הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות ומידת הפגיעה בהם, השני, מדיניות הענישה הנהוגה, והשלישי, הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

עבירות המס פוגעות בערך השוויון בנטל תשלום המס, באפשרות להטיל מס אמת ומסובות נזקים כלכליים כבדים לקופת המדינה. עבירות אלו הינן קלות לביצוע וקשות לחשיפה ומחייבות חקירה מאומצת לשם הבאת העבריינים לדין.

מידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים גדלה ככל שקרן המס הנגרעת מקופת המדינה גבוהה יותר וככל שמספר העבירות גבוה יותר.

במקרה דנן, עסקינן ב - 29 חשבוניות מס פיקטיביות, שהסתכמו בסכום של כ - 6 מיליון שקלים, והיקף מס ערך מוסף הגלום הוא כ - 830,000 ₪.

בע"פ 2363/12 **עזבון המנוח יהושע שלוש נ' מדינת ישראל** (2013), קבע בית המשפט העליון כי חשבוניות המס הפיקטיביות מהוות "מכת מדינה", בשל הקלות שבהוצאתן והיקף התופעה:

"אין צורך להכביר מילים אודות חומרת המעשים שנועדו להונות את רשויות המכס ומע"מ, והנזק הרב שעבירות כגון דא טומנות בחובן לכלכלת המדינה, ולמגוון ההיבטים החברתיים הנוגעים בנטל תשלום המיסים. עבירות אלו הן בבחינת שליחת-יד לקופה הציבורית ופגיעה במשק המדינה, יש בהן כדי לשבש את מנגנון גביית המיסים ולערער כפועל יוצא מכך את אמון הציבור בערך השוויון בנשיאה בנטל המיסים... מכאן, כי בעבירות כלכליות ובעבירות מס... גובר משקלו של האינטרס הציבורי בהחמרה בענישה... הדברים נכונים במיוחד כאשר נעשה שימוש בחשבוניות פיקטיביות, שהשימוש בהן הפך זה מכבר למכת מדינה".

במסגרת שיקולי הענישה בעבירות המס, יש להעניק את הבכורה לשיקול ההלימה, תוך שמירה על יחס הולם בין היקף סכום השמטת המס שבוצע על ידי הנאשמים, לבין העונש שיוטל עליהם. שהרי, היקף סכום המע"מ שנוכה שלא כדין הינו הנזק שנגרם מביצוע העבירה, המהווה נסיבה הקשורה בביצוע העבירה, ואשר מהווה שיקול מרכזי בקביעת מתחם העונש ההולם.

בנוסף לשיקול ההלימה, יש לתת את הדעת לשיקול הרתעת הרבים, זאת לנוכח העובדה כי מדובר בעבירות קלות לביצוע וקשות לתפיסה, ויש צורך להשית בגינן ענישה הולמת.

בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי מתחם העונש הנוהג על עבירות מהסוג דנן, בסכומי ניכוי דומים הוא 8-24 חודשי מאסר, בצד קנס בסך של 30,000 - 90,000 ש"ח.

לעניין זה ראה:

רע"פ 8423/16 **מנשה דגן נ' מ"י** (2016) - ניכוי של 888,494 ₪, נקבע מתחם עונש של 8-24 חודשי מאסר;

רע"פ 7851/13 **חדר עודה נ' מ"י** (2015) - ניכוי של 516,516 ₪, נקבע מתחם עונש של 9-24 חודשי מאסר;

עפ"ג (ת"א) 14454-06-21 **קיס נ' מ"י** (16.5.2022) - ניכוי של 505,726 ₪, נקבע מתחם עונש של 7-22 חודשי מאסר;

עפ"ג (ת"א) 43799-05-21 **גבי נ' מ"י** (29.12.21) - ניכוי של 702,483 ₪, נקבע מתחם עונש של 8-24 חודשי מאסר.

בעניין זה ר' במיוחד עוד עפ"ג (מרכז) 57577-02-19 **ילדירים נ' מ"י** (23.12.2019). כאן, אף שביט משפט השלום קבע מתחם של 10-24 חודשי מאסר, בית המשפט המחוזי העמיד את העונש על 9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, זאת מחד, לאחר ששילם את מלוא המחדל בסך של כ- 490,000 ₪, ומאידך אף שניהל את משפטו עד תומו.

גזר הדין אושר על ידי בית המשפט העליון - רע"פ 813/20 **מ"י נ' ילדירים** (2021).

באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, אין כל ספק שבעניינו מרכז הטיעון נעוץ בתקופת השיהוי הבלתי מוסברת בנוגע להליך ההעמדה לדין של הנאשם. כאמור, הנאשם נחקר על אודות האירועים מושא כתב האישום כבר בשנת 2013, ואף הודה - כך נטען ולא הוכחש - בביצוע המעשים. דא עקא, כתב האישום הוגש רק בשנת 2019. זהו שיהוי ארוך ובלתי מוסבר בהעמדה לדין, אשר הביאה לכך שהנאשם נותן את הדין על מעשיו כעשור לאחר ביצועם. לא ניתן כל הסבר לשיהוי זה. כך למשל, לא נטען כי המדובר בחקירה מסובכת ומורכבת במיוחד. במהלך פרק זמן זה, הנאשם שהיה אדם צעיר מאוד בעת ביצוע העבירה, ואף קרוב לקטינות, התבגר, נישא והקים משפחה.

על מקרה כגון זה אמר כב' בית המשפט המחוזי מרכז - לוד בעניין **ילדירים** הנ"ל:

"בפסיקת בית-המשפט העליון נקבע, כי שיהוי ממושך של רשויות התביעה בהגשת כתב אישום עשוי להביא להקלה בעונש, בהתחשב, בין היתר, במשך השיהוי וטעמיו, בחומרת העבירה וטיבה, בנזק שנגרם לנפגע העבירה ובתרומת התנהלותו של הנאשם לעיכו. דוגמאות שבהן בית-

המשפט העליון הקל בענישה לאחר שלא ניתן הסבר לשיהוי שנעוץ היה בהתנהלות התביעה, ניתן למצוא, למשל, בע"פ 4603/17 **אדרי נגד מדינת ישראל** [16.7.19] (פסקה 33 לפסק-דין של כב' השופט פוגלמן), ובע"פ 7989/17 **דשקוב נגד מדינת ישראל** [18.4.18] (פסקה 11 לפסק-דין של כב' השופט פוגלמן). בדומה למקרים אלו (כשהמדובר בעבירות שונות בתכלית), אנו לא קיבלנו כל הסבר מספק אודות השיהוי הממשי שהביא להגשת כתב-אישום כשש שנים מאז בוצעו העבירות.

כאמור לעיל, בית המשפט העליון אישר את גזר דינו של בית המשפט המחוזי בתיק זה, אשר הועמד על 9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות.

נסיבות נוספות שאינן קשורות בביצוע העבירה, הינן כדלקמן:

- א. הנאשם נטל אחריות על מעשיו בשלב מאוד מוקדם, וחסך זמן שיפוטי ואת זמנם של העדים, ואף הודה בעבירות - כנטען - כבר בחקירתו בשנת 2013;
 - ב. הנאשם בן 31, ללא כל עבר פלילי מכל מין וסוג שהוא, וזו לו הסתבכותו הראשונה והיחידה עם החוק;
 - ג. לא נסתר כי הנאשם פרע את החוב האזרחי בגין מעשיו, והוא עמד בתשלום מושא הסדר הטיעון ככתבו וכלשונו;
 - ד. בעת ביצוע העבירות הנאשם היה בן 20, על סף הקטינות, ואילו כיום, עשור לאחר מכן, חייו שונים לחלוטין. הוא הפך להיות בעל משפחה המתנהג באורח נורמטיבי, ונראה כי הוא חווה קשיים כלכליים ניכרים עקב הסתבכותו;
- בנסיבות אלה, סבורני כי מכלול שיקולי הענישה אינו מצדיק את מאסרו של הנאשם מאחורי סורג וברית, שיהיה מאסר ראשון בחייו, וסבורני כי האיזון הראוי בין כלל השיקולים לכאן ולכאן, הינו הסתפקות במאסר שירותה בעבודות שירות, אם כי ברף הגבוה, בצירוף מאסר על תנאי וקנס הולם.**

אשר על כן אני גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים:

הנאשם 1:

1. מאסר לתקופה של 9 חודשים אשר ירוצה בעבודות שירות, בהתאם לחו"ד הממונה על עבודות שירות, **בקהילת אילנות, קדימה 1, קדימה - צורן**.
- הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי עבודות השירות ביום 5.2.2023 בשעה 8.00 כשברשותו תעודת זהות, במפקדת מחוז המרכז של השב"ס, יחידת עבודות שירות, רמלה.
- הנאשם מוזהר בזאת כי עליו לבצע את עבודות השירות במועדם וכהלכתם, שאם לא כן ניתן יהא להפקיע אותן ותחתן הוא עלול לרצות עונש מאסר בפועל.
2. מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים, והתנאי הוא שמשך שלוש שנים מהיום הנאשם לא יעבור עבירה בה הורשע בתיק זה.

3. קנס בסך של 30,000 ₪, או 6 חודשי מאסר תמורתו. הנאשם רשאי לשלם את הקנס ב - 30 תשלומים חודשיים שווים ורצופים שתחילתם ביום 1.12.2023 ומדי כל 1 לחודש. לא יעמוד הנאשם בתשלום כלשהו במלואו ובמועדו, תעמוד יתרת הקנס לפירעון מלא ומיידי.

הנאשמת 2:

קנס בסך של 50,000 ₪. הקנס ישולם עד ליום 1.3.23.

ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ה כסלו תשפ"ג, 19 דצמבר 2022, בהעדר הצדדים.